

Уильям Шекспир
William Shakespeare's *Sonnets*

Сонеты

перевод: Н.В.Гербель, 1865

Translation: Nikolai Gerbel (1827-1883)

Москва: Тихонов издателя, 1885

Sonnet XVII

Who will believe my verse in time to come,

Увы, мои стихи все презрят, позабудут,

If it were fill'd with your most high deserts?

Когда они полны твоих достоинств будут,

Though yet, heaven knows, it is but as a tomb

Хотя - то знает Бог - они лишь гроб пока,

Which hides your life and shows not half your parts.

Где скрыта жизнь твоя, хвалимая слегка!

If I could write the beauty of your eyes

Когда б я красоту твою воспеть был в силах

And in fresh numbers number all your graces,

И перечислить все достоинства твои,

The age to come would say 'This poet lies:

Потомок бы сказал: "Он лжет - поэт любви!

Such heavenly touches ne'er touch'd earthly faces.'

Таких нет между тех, чья участь - гнить в в могиле!"

So should my papers yellow'd with their age

И перестанет мир листкам моим внимать,

Be scorn'd like old men of less truth than tongue,

Как бредням стариков болтливых, неправдивых.

And your true rights be term'd a poet's rage

И те хвалы, что лишь тебе принадлежат,

And stretched metre of an antique song:

Сочтутся за мечты, за звуки стоп игривых.

But were some child of yours alive that time,

Но если бы детей имел ты не во сне,

You should live twice; in it and in my rhyme.

То ты в моих стихах и в них бы жил вдвойне.

J. S. Bach

Trio Sonatas

Nowell Sotherton
on the Fielden Organ
at Charingworth Abbey, England

ΚΡΑΤΟΣ

Χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἤκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
Ἦφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς
ἅς σοι πατήρ ἐφέιτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμιοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. τοιᾶσδέ τοι
ἀμαρτίας σφε δαί θεοῖς δοῦναι δίκην,
ὡς ἂν διδαχθῆ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δὴ κοῦδὲν ἐμποδῶν ἔτι:
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρω.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχεθεῖν:
ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρῦ.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰτυμῆτα παῖ,
ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγω
ἴν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβη φλογὶ
χροιάς ἀμείψεις ἄνθος. ἀσμένω δέ σοι
ἢ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἔψαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν:
αἰεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδῶν κακοῦ
τρύσει σ': ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλον
βροτοῖσι τιμᾶς ὠπασας πέρα δίκης.
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν
ὀρθοστάδην, ἄπνους, οὐ κάμπτων γόνυ:
πολλοὺς δ' ὀδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγγῃ: Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῆ.

ΚΡΑΤΟΣ

εἶεν, τί μέλλεις καὶ κατοικτίζῃ μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμίλια.

ΚΡΑΤΟΣ

σύμφημ': ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἶόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

αἰεὶ γε δὴ νηλῆς σὺ καὶ θράσους πλέως.

ΚΡΑΤΟΣ

ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηγείσθαι. σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελούντα μὴ πόνει μάτην.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.

ΚΡΑΤΟΣ

τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ ὡς ἀπλῶ λόγῳ
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.

ΚΡΑΤΟΣ

ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλήν θεοῖσι κοιρανεῖν:
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλήν Διός.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ἔγνωκα τοῖσδε κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

ΚΡΑΤΟΣ

οὐκουν ἐπειξῆ τῷδε δεσμᾷ περιβαλεῖν,
ὡς μὴ σ' ἐλινύοντα προσδερχθῆ πατήρ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.

ΚΡΑΤΟΣ

βαλῶν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.